

بسم الله الرحمن الرحيم

(محرم ۱۴۴۱ هـ.ق - در انتظار دولت عشق)

خطبه‌ی شب دهم (شب اول شهادت امام حسین (ع)) ۱۹ شهریور ۹۸

حمد و سپاس پروردگار حکیم و کریم را سزااست که در آفرینشش انواری را خلق فرمود که راه حق و رستگاری را برای مشتاقان قربش روشن و منور کند و روشنایی‌شان تا قیامت در هر دوره و زمانی حق مداران را راهنما باشد و سیاهی وجود باطلین را نمایان‌تر کرده و ظلمتشان را مایه‌ی عذابشان در دنیا و در قیامت.

چون حق‌مداران به حرکت درآیند انوارشان سیاهی باطل را از بین ببرد. آنانی که در ظلمت مانده‌اند به ندایی حزن‌انگیز آنان را بخوانند که لحظه‌ای درنگ کنید تا از نورتان بهره‌مند شویم و آنان پاسخ دهند شما این نور را باید در دنیا کسب می‌کردید پس دیواری بین حق و باطل ایجاد شود و این شب را شام غریبان نامیدند چون در روزش یاران و فرزندان رسول خدا (ص) به شهادت رسیدند نامش را شب تنهایی اهل‌بیت نام نهادند درحالی‌که آنان با ملکوتیان آسمان بدرقه می‌شدند که باطنش با انوار وجود مقدس امام حسین (ع) و یاران حق‌مدارش که روشن کننده‌ی زمین و آسمان است همراه بود و ظاهر این شب با ظلمت باطلین سیاه‌تر از سیاهی دود سوره‌ی دخان که همان جهل مرکب است.

در عصر کنونی نیز به عینه می‌توان آن را دید همان‌گونه‌ای که در خطابه‌های امسال شنیدیم این سیاهی از آنانی است که محرم را یا به بازی گرفتند و یا با برپایی مجالس عزاداری بدون در نظر گرفتن شأن و مقام امامت و نشر اکاذیب، محلی برای کسب درآمد و ثروت گزاف نموده که مغایر با هدف اباعبدالله (ع) از نهضت عاشورا است که نصیبشان از این کسب و تجارت زنجیری به درازای هفتاد ذرع خواهد شد. چون آنان به فرموده‌ی امیر مؤمنان (ع) در قالب خدمتگزاران و برپا کنندگان رسم و آیین اهل‌بیت به میدان زمان می‌آیند و چند صباحی از درنده‌ای به چهره‌ی روباهی مکار تغییر جهت می‌دهند تا طعمه‌های خویش را برای آینده مهیا نمایند. اینان همان اشباع

رجالی هستند که تاریخ در قلب خویش از آنان به عنوان شقی ترین افراد نام می برد و کسانی که برای رونق آن مجالس به عنوان پامنبری و تماشاچی به گردانندگان یاری می کنند آنچه عایدشان می شود جانی مجروح از جهل است، در صورتی که به بدی عملشان فکر کنند و توبه نمایند خداوند کریم آنان را می بخشد که در قرآن چنین فرمود: پروردگار تو برای کسانی که از روی نادانی مرتکب کاری زشت شوند سپس توبه کنند و به صلاح آیند آمرزنده و مهربان است.

بله با این فرموده ی خداوند مهربان باید همت کرد و در مورد عمل و افکاری که با نفس اماره همراه است تا دیر نشده فکر کرده و خود را اصلاح کنیم. در غیر این صورت همان گونه ای که در خطابه ی امسال آمده بود مصداق آیات کریمه ی قرآن که می فرماید: «با آنان که در خانه ماندند در خانه بمانید»، هستیم. در زمان پیامبر خاتم حضرت محمد (ص) از مردم مدینه دعوت به جهاد شد. عده ای هیچ اقدامی نکردند و در خانه ماندند و عده ای هم که نمی خواستند به جهاد بروند به کنار پیامبر آمدند و بهانه های مختلف آوردند. خداوند فرمود: بگو آنها هم کنار دسته ی اول در خانه بمانند.

در عصر حاضر نیز عده ای هیچ ایمانی ندارند با کفر زندگی می کنند و دور از ایمان هستند ولی عده ی زیادی برای اعمال نفسانی و جهل خود دلیل و برهان می آورند که شامل دسته ی دوم می شوند.

حال که در این شب حزن و غم در این خانه ی مقدس حضور داریم باید بر سر و سینه بکوبیم و از چشم خون بباریم چون عده ای ددمنش و دیو سیرت گل های همیشه بهار اهل بیت پیامبر را پر پر کردند و بشریت را از وجود گهربار آنان محروم نمودند. آنان با رشادت و استقامت در برابر باطل ایستادند و تا آخرین لحظه ی حیاتشان ذره ای از عزت عطایی پروردگار کاسته نشد.

اینک ضمن عرض تسلیت به ساحت مقدس منجی عالم بشریت، امام خوبی ها، حق مسلّم، امام عصر و زمان ابوالصالح المهدی (عج) به خدمتشان به تمنا ابراز می داریم: مولای ما، قلب سوخته مان از شهادت جد بزرگوارتان اباعبدالله (ع) و فرزندان و

یارانشان را با فریاد «أین الطالب بدم المقتول بکربلا» التیام می‌بخشیم تا انتظارمان پایان یافته، وعده‌ی پروردگار همان‌گونه‌ای که مادر گرامی‌تان حضرت زهرا‌ی مرضیه (س) فرمودند محقق شود که: رحمت پروردگار در جانی است که خود فرمود از آنچه فرو فرستادم بخورید تا پرده‌های جانتان از خاک جدا گشته به جایگاه اصلی خویش بازگردد. ساعات عمرتان از اندوخته‌اش بی‌فروزد. حرکاتش حق را معنا کند. راز خلقت مانند زمزمه‌ای شیرین در گوش‌ها طنین‌انداز شود. زبان‌ها حکایتی شیرین را بازگو نمایند. دست‌ها به تمنا گشوده شود تا امانتی را از سینه خارج نماید که نامش صاحب‌الزمان (عج) است. صاحبی که همواره او را در الست و برزخ و قیامت می‌خواند. نامت چیست؟ نامی که با آن انتظار معنا شد. زبان‌ها طعم شیرینش را چشید و گوش‌ها به نوایش جان گرفت تا زمان عمری را ترسیم کند که ساعاتش گویای رحمتی بی‌منتها بود زیرا پروردگار گنجینه‌اش را آشکار فرمود تا بندگان در صبحگاهان با حرارت جانش بی‌فروزند و شبانگاهان به بستری روند که تاریکی‌اش در پرتوی جان مبارکش به وعده‌ای شیرین پیوند خورد.

پس با این فرموده‌ی سرور عالمیان خوشا به حال آنانی که در دولت ظهور شب و روزشان با حرارت عشق سرورشان جان می‌گیرد و وصل شیرینش کامشان را چون عسل مصفا می‌کند. پس برای آن زمان فریاد می‌کنیم:

اللهم عجل لولیک الفرج